

БЕЗГЛУЗДА МОЯ НАДІЯ, ОДЯГНЕНА В СУКНЮ ЧОРНУ...

Денис Голубицький
(нар. 04.07.1977)
поет, бард,
переможець літературних
конкурсів і фестивалів

Безглузда моя надія,
одягнена в сукню чорну,
над яром всю ніч яріє,
і місяць над ним як човен
у чорному морі болю
не гасне любові трунок
над яром лаштунки бою,
розстріляний порятунок.
Моя божевільна диво,
спаси хоч дітей, Мір'ям,
мов зірка, холоне диво,
поснувши у ліжках ям.■

У книзі «Мабуть Естер» Катя Петровська розповідає про свою прабабусю, яку називає «Мабуть Естер», так як імені рідні не пам'ятають ... Прабабуся залишилася одна в квартирі на вулиці Енгельса (Лютеранській) в Києві (якщо дослівно німецькою – на вулиці ангелів). Бабусю не взяли з собою в евакуацію, бо вона вже ледь могла пересуватися. Коли і до бабусі дійшло розпорядження: «Всім жидам міста Києва точно в призначений час...», вона відразу почала збиратися. Як вона спустилася вниз? Напевне, допомогли сусіди. Крім німецького патруля в той момент на вулиці Енгельса нікого не було видно. Бабуся пройшла кілька метрів вниз по вулиці ... Її застрелили на місці ...

За єврейською традицією, щоб вшанувати пам'ять померлого, кладуть на могилу не квіти, а камені...

Володимир Кошкін
(20.11.1936–17.01.2011)
доктор фіз.-мат. наук,
професор

Каміння моїх братів і небо моїх сестер,
Тремтіння прізвищ, літер танок перед Вітом....
На вулиці ангелів мешкає бабуся Мабуть Естер...
Цей вересень збожеволів – він згарищем пахне і квітами.
Запізно, запізно, Естер, вступатися за народ.
...Сполоханий вулик вулиці розсипався вмить.
Була і є Лютеранською стьошка на тілі міста,
Шов на тлі неминучості.
Поволі вгадую тінь німецького колоніста.
Німецького?! І німію від збігу лячного.
А вулиця знову збігає в обійми Хрещатика,
хресний торуючи шлях.
На цій найкоротшій найдовшій дорозі
не можна нічого тепер розрізнити,
хіба тільки хлібню на розі.
А я і досі не знаю, куди мені очі діти.
Сховався в мушлі «не-участі»?
Бабусю, бабусю, вступися! Усі, хто там – твої діти...
Не можна летіти, вулице, не можна летіти...
Потрібно спинити той каменеспад, часоспад, болеспад.
Повзи, Лютеранська, повзи!
Ти – вулиця люті, ти – вулиця рани смертельної.
Ім'я твоє розривається навпіл, в бабусиних гасне очах.
Це навіть не сепія, навіть не чорне та біле.
Це вже – поза снами вогких кольорів, поза всесвітом барв.■

Я народився тут, в моїй Україні.
Я є єврей — і не зречусь того.
І від Росії не зречусь — принаймні,
Вона колиска розуму мого.

Ізраїль — то вітчизна моїх генів.
Україна — батьківщина мого тіла.
Росія — в серці, в мозку, у легенях
Назавжди свій відбиток залишила.

І отже трьох батьків я маю — три народи,
Що рівної мірою споріднені мені.
Я їх не зраджу. Навіть при нагоді,
Якщо засперечаються вони.

Боронь нас, Боже, від такого лиха!
Але якщо судився вже двобій,
Не буду я відсиджуватись тихо,
Бо біль всіх трьох — мій особистий біль.

Устану я поміж ворожі клани —
Зірвіть на мене лють свою усю!
Російський я єврей в моїй Україні —
В мене стріляйте — я вас всіх люблю. ■

1995 р.